

da det ikke lykkedes paa Grund af den stejle Holdning, Kursnoteringsudvalget indtog, maatte Komiteen igen ty til Lovgivningens og Statens Støtte, og det er da, Skrivelsen af 16. December 1881, som jeg før citerede, udtrykte det, som efter min Formening er en Grundlov for hele dette Forhold, nemlig at der maa skabes et selvstændigt Børsorgan, som fører Tilsyn med Kursnoteringen og har den øverste Ledelse, saaledes som det nu forhaabentlig vil ske ved Vedtagelsen af Lovforslaget i den af Udvalget foreslaaede Skikkelse. Dette førte ganske vist til det Lovgivningsforsøg, jeg har skildret ved første Behandling, Lovgivningsforsøget af 1887, men den daværende Indenrigsminister satte ingen Autoritet ind paa Gennemførelsen, og Rigsdagen viste ringe Forstaaelse af Betydningen af dette Samfundsangående. Derefter var Komiteen saa at sige tvunget til at søge Overenskomst med Kursnoteringsudvalget for at bringe Redelighed ind i disse Forhold, og der er for mig ingen Tvivl om, at Tietgen da begik en stor Fejl, idet han ved denne Overenskomst gav Vekselererne for store Indrømmelser. Ved selve den Omstændighed, at Grosserer-Societetets Komité forhandlede med Kursnoteringsudvalget paa lige Fod, du roi au roi, og ikke gjorde nogen Indsigelse mod denne Organisation, havde man jo egentlig anerkendt denne Organisations hele Væsen, og dertil hører ogsaa Monopolbestemmelsen. Efter mit Skøn blev den afgørende Fejl begaaet ved denne Lejlighed, og senere har Udviklingen vist, at man er kommet ind i et skævt Spor. Den Frygt, Komiteen i December 1880 udtalte for, at ogsaa Coutumerne vilde komme paa Afveje, har ikke mindst under Krigen vist sig at være grundet. Der er ingen Tvivl om, at Coutumerne for Eksempel ved Baisseengagementers Fuldburdelse er kommet stærkt paa Afveje. Nu er der en Lejlighed for Staten til at gøre sin Undladelsessynd fra 1880—81 god igen. Det sker ganske vist ikke paa den Maade, jeg helst havde set, men det sker dog, hvis dette Forslag vedtages i den Skikkelse, som Ministeren og Udvalgets Flertal er blevet enige om, saaledes, at Traditionen i nogen Grad bevares, idet der vedbliver at bestaa en *særlig, selvstændig Børsstyrelse*, som staar over Vekselererne og Vekselmæglerne, og saaledes, at Monopolstillingen bliver definitivt brudt, og der kommer faste, for Publikum betryggende Regler paa Københavns Fondsbørs.

Bramsnæs: Den ærede Ordfører for Udvalget (Schovelin) begyndte sin dybt indgaaende Tale med en Bemærkning om, at Udvalgets Arbejde var begyndt under daarlige Auspicier, idet der ved første Behandling havde vist sig megen principiel Uenighed om, hvorledes der skulde lovgives, eller om der overhovedet skulde lovgives paa Børsens Omraade. Jeg skal ogsaa gerne være med til at udtrykke min Glæde over, at den Tvivl, der den Gang herskede om, hvorvidt man overhovedet skulde lovgive paa dette Omraade, og som ogsaa kom saa stærkt til Orde fra det ærede Medlem, der den Gang var Ordfører for det konservative Parti, er traadt i Baggrunden, nu da Udvalget har endt sit Arbejde, og at der er vist en saa betydelig Resignation fra den ærede Ordførers Side, at han har opgivet alle sine principielle Standpunkter fra første Behandling og er gaaet over til at lovgive paa dette Omraade. Det er en velsignelsesrig og god Udvikling, som jeg kun kan udtrykke min Glæde over paa samme Maade, som den ærede Ordfører selv udtrykte sin Glæde derover.

Om de Punkter, hvor der ikke er opnaaet Enighed i Udvalget, skal jeg tillade mig at gøre nogle Bemærkninger, skønt den ærede Ordfører ogsaa paa dette Punkt var saa elskværdig at give en meget indgaaende Behandling. Det Mindretal, der har stillet Ændringsforslaget under Nr. 7, har gjort det for at faa fastslaaet, at disse Mennesker, der bliver autoriseret som Medlemmer af Fondsbørsen, ikke tillige maa drive Privatspekulation paa Fondsbørsen. Jeg udtalte ved første Behandling, at det maatte være vort principielle Standpunkt, og vi har ikke fraveget det under Udvalgsbehandlingen, fordi vi ikke kan fravige det. Vi mener, at det bør være en uvægerlig Fordring at stille til disse Mennesker, der faar en Stilling, hvor de skal nyde Tillid fra alle Sider med Hensyn til de økonomiske Forhold, de faar at gøre med. Det er dog ikke lykkedes os i Udvalget at faa andre Partier til at gaa med til dette Ændringsforslag, heller ikke det Parti, hvortil den ærede Ordfører hører, skønt han personlig, stærkere nu her ved anden Behandling og mere platonisk ved første Behandling, udtalte sig for dette Princip. Ogsaa paa dette Omraade synes der altsaa at være foregaaet en god og heldig Udvikling for den ærede Ordfører under Lovforslagets Behandling. Men trods det, at den ærede Ordfører personlig synes, at vort